

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 18 (23) • 16 mai 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să avem curajul mărturisirii credinței

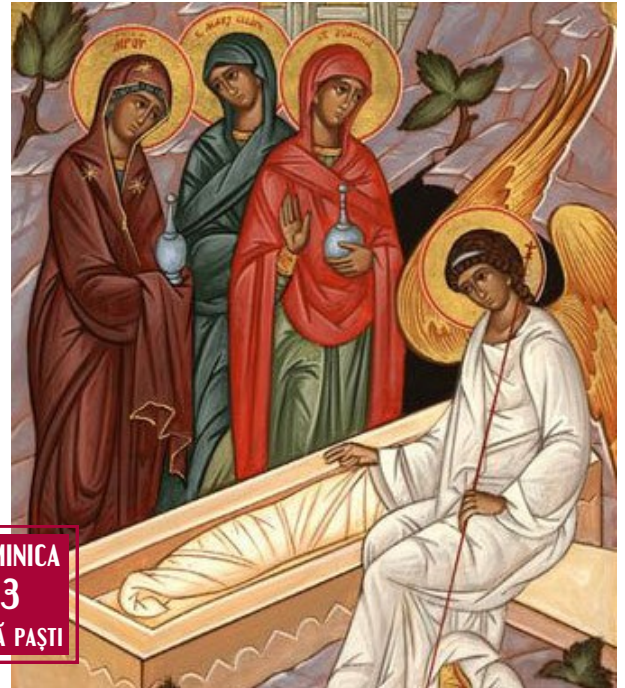
Mântuitorul Iisus Hristos

”Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția.”
(Luca 12, 32)

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Femeile Mironosițe - modele de credință și curaj în vreme de încercare

† DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

În Duminica a treia după Sfintele Paști, numită și **Duminica Mironosițelor**, Biserica Ortodoxă le pomeneste și le cinstește pe Sfintele Femei Mironosițe, care au venit la mormântul Mântuitorului Iisus Hristos cu miresme de mare preț, primind de la îngeri, înaintea tuturor, vestea că Hristos a înviat din morți. Aceste femei purtătoare de mir au devenit mărturisitoare curajoase ale Învierii Domnului, învrednicindu-se de marea bucurie a întâlnirii cu Însuși Hristos Cel înviat din morți (cf. Matei 28, 9).

Din Noul Testament cunoaștem numele unor femei mironosițe, și anume: **Maria Magdalena**, **Maria** – mama lui Iacov și a lui Iosif sau Iosie, **Maria** lui Cleopa, **Ioana** – soția lui Huza, un ispravnic al regelui Irod, **Salomeea** și **Suzana**, care au ajutat pe Mântuitorul și pe Sfinții Apostoli, în lucrarea sfântă de propovăduire a Evangheliei. La acestea se adaugă **Marta** și **Maria**, surorile dreptului Lazăr din Betania.

Prezența femeilor mironosițe la mormântul Domnului reprezintă un act de

mare curaj și de asumare responsabilă a mărturisirii credinței, prin faptul că dragostea lor pentru Hristos Domnul a fost mai puternică decât teama provocată de cei care au hotărât răstignirea Sa.

Prin fidelitatea și evlavia lor, femeile mironosițe s-au dovedit mai curajoase și mai devotate Domnului Iisus Hristos, decât ucenicii Săi, devenind „**apostoli către Apostoli**”, după cum le-a numit Sfântul Ioan Gură de Aur.

Ne aducem acum aminte cu recunoștință de mamele și bunicele noastre, de educatoarele, învățătoarele și profesoarele de religie care au insuflat copiilor și tinerilor credința în Domnul Hristos, Cel răstignit și înviat, formându-i ca dreptcredincioși ai Bisericii Ortodoxe Române și ai poporului român.

Permanent ostenitoare în viața de familie, ajutându-și soții și părinții, crescând copiii în credință, sau rugătoare și lucrătoare în mănăstiri, în spitale și în alte instituții, **femeile creștine evlavioase și curajoase au fost mărturisitoare ale credinței în orice vreme**. De aceea, nu-

mele multor femei creștine au fost înscrise în calendarul bisericesc, fiind chipuri luminoase și rugătoare pentru întreaga Biserică.

Și astăzi, femeile creștine evlavioase și harnice din țara noastră cultivă iubirea milostivă față de oamenii suferinzi aflați în spitale și în instituții de asistență socială, susțin educația religioasă a copiilor, dar mai ales, ca mame și soții, aduc pace și bucurie sfântă în familiile lor și în societate. În mod deosebit, apreciem jertfelnicia femeilor creștine care sunt cadre medicale (medici, asistente și infirmiere) și lucrează cu pricepere și jertfelnicie pentru tratarea și vindecarea celor afectați din cauza pandemiei actuale.

Cu prilejul Duminicii Femeilor Mironosițe, adresăm mulțumiri și binecuvântări tuturor femeilor creștine pentru întreaga lor lucrare săvârșită spre binele poporului român și le dorim tuturor sănătate și ajutor în viață, pace și bucurie sfântă, întru mulți și binecuvântați ani!

„Femeile au fost primele care au preaslăvit pe Hristos Cel Înviat, iar apostolii primii care au suferit pentru El. Femeile erau pregătite cu miresme, iar apostolii pentru chinuri. Femeile au intrat în mormânt, iar apostolii aveau să intre curând în temnițe. Femeile s-au grăbit să-și arate lauda, iar apostolii au îmbrățișat lanțuri pentru El. Femeile au vărsat mir, iar apostolii și-au vărsat sângele.”

PETRU HRISOLOGUL (SEC. V)

Rugăciunea „Stâlpilor” pentru creștinul adormit

Nicolae Pintilie | Doxologia.ro

Trecerea unui creștin în Împărăția lui Dumnezeu este, întâi de toate, prilej de rugăciune pentru sufletul celui adormit, dar și pentru familia îndurerată. În aceste momente, Biserica se roagă pentru „odihna sufletului (...) iertarea greșelii cea de voie și cea fără de voie (...) ca Domnul Dumnezeu să așeze sufletul lui unde dreptii se odihnesc...”. Aceste clipe de rugăciune sunt cunoscute în practica liturgică drept „slujba stâlpilor” – numele venind de la versetul biblic care numește Biserica „stâlp și temelie a adevărului” (I Timotei, 3, 15).

În centrul acestei slujbe este citirea Sfintei Evanghelii, un text care aduce în conștiința credincioșilor speranța Învierii Mântuitorului Iisus Hristos. Din tradiție, aceste rugăciuni sunt legate de prive-

gherea sau „priveghiul” creștinului adormit, eveniment ce are loc în momentul înserării. Trebuie menționat, însă, faptul că rugăciunea stâlpilor poate fi făcută în orice moment al zilei.

De obicei, creștinii pregătesc pentru această rugăciune lumânări, cărbune și tămâie, alături de colivă sau o mică jertfă alcătuită din fructe, cozonac și un pahar de vin. După slujba oficiată de preot, privegherea celui adormit poate continua, nota caracteristică fiind o atitudine solemnă – în multe părți ale țării citindu-se din psalmii lui David.

Dincolo de acest ritual, accentul trebuie să cadă pe rugăciunea pentru cel adormit, formele exterioare fiind îndeplinite în măsura posibilităților financiare.

Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră. Cine este cel ce biruiește lumea, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?” (I Ioan 5,4-5)

În miezul primăverii, Dumnezeu a rânduit ca Biserica să prăznuiască pe cele două mlădițe pline de seva Duhului, pe mărgăritarele Bisericii, pe luminătorii și risipitorii păgânătății, pe cei întocmai cu Apostolii cinstiți și laudați, pe **Sfinții Împărați Constantin și mama sa, Elena**. Prin acești sfinți a lucrat Dumnezeu în lume, slăbind păgânismul și întărind credința creștină.

Sfântul Constantin, basileu roman între anii 306-337, s-a născut la Naissus (astăzi orașul Niș din Serbia), ca fiu al binecredincioasei Elena și al generalului Constanțiu Chlor, care ajunsese Caesar al părții de vest a Imperiului Roman (293-305). După moartea tatălui său, Constanțiu I (25 iulie 306), Sfântul Constantin este proclamat împărat al ținuturilor Gallia, Spania și Britania, avându-i coregenți la domnie pe Maximian și pe fiul acestuia, Maxențiu. În anul 311 se aliază cu cumnatul său, Licinius, noul august în Orient după moartea lui Galeriu, și luptă împotriva lui Maxențiu, pe care îl învinge în lupta de la Podul Vulturului.

Victoria împotriva lui Maxențiu, atribuită ajutorului dat de „Dumnezeul creștinilor”, va decide definitiv eliberarea creștinismului de persecuția romană. Potrivit istoricului Lactanțiu în *De mortibus persecutorum* (*Despre moartea persecutorilor*), împăratului Constantin, în noaptea dinaintea luptei cu Maxențiu, i s-a descoperit în vis că va fi învingător, dacă va însemna pe scuturile ostașilor litera **X** traversată

Panegiric la sărbătoarea Sfinților Împărați Constantin și Elena

Preot Drd. Mihai Zvorâște

de litera **P**, adică *chrisma*, reprezentând primele două litere ale numelui Domnului Hristos.

Referitor la acest eveniment epifanic există și relatarea lui Eusebiu de Cezareea, din Viața închinată Sfântului Împărat, în care ne este descrisă arătarea Sfintei Cruci pe cerul amiezii, deasupra căreia era inscripția „Întru acest semn vei învinge” (*In hoc signo vinces*).

La scurt timp după acest eveniment providențial, ca mulțumire adusă lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, împăratul Constantin a promulgat în anul 313, la Mediolan (Milano), un Edict prin care creștinismul era declarat religie licită, adică permisă. În afară de libertatea deplină de manifestare pentru creștini, această hotărâre mai cuprindea: recunoașterea Bisericii ca persoană juridică, returnarea bunurilor confiscate, precum și acordarea de sume importante din tezaurul statului, pentru ridicarea bisericilor și întreținerea episcopilor și a preoților. Așadar, prin hotărârile și urmările lui, Edictul de la Mediolan a fost de o importanță capitală pentru viața Bisericii și pentru dezvoltarea creștinismului.

Tot în plan religios, la inițiativa și cu cheltuiala împăratului, a avut loc în anul 325, la Niceea, primul Sinod Ecumenic, prin care s-a reglementat, format și s-au proclamat decizii și hotărâri în materie de

dogmă, canoane (probleme de disciplină laică și clericală) și cult.

Istoria atribuie Sfântului Împărat Constantin și construirea a numeroase biserici: la Roma, biserica Sfântul Petru și cea din Lateran; la Constantinopol, bisericile Sfinților Apostoli, Sfânta Sofia și Sfânta Irina; la Ierusalim, sub directă purtare de grijă a Sfintei Împărătese Elena, biserica Sfântului Mormânt, căreia i se atribuie și descoperirea Sfintei Cruci, precum și Biserica Înălțării de pe Muntele Măslinilor; la Betleem, Biserica Nașterii Domnului.

În plan administrativ, Sfântul Constantin se evidențiază prin mutarea noii capitale a Imperiului, de la Roma la Constantinopol, vechiul Bizanț, cetate restaurată care moștenește instituțiile politice ale vechii Rome, dar și tradițiile culturale și spirituale ale Răsăritului.

La scurt timp după Paștele anului 337 Sfântul Constantin s-a îmbolnăvit, iar episcopul Eusebiu l-a botezat. Trebuie precizat că amânarea Botezului de către Sfânt până înainte de sfârșitul obștesc s-a făcut din rațiuni pur diplomatice care, în contextul largit al istoriei antice, și-a făcut cunoscute roadele în generațiile următoare.

Drept aceea, „mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, Celui ce ne face pururea biruitori în Hristos și descoperă prin noi, în tot locul, mireasma cunoștinței Sale!” (II Corinteni 2, 14).